

DE STER VAN NEDERLAND

15 AUGUSTUS 1936

No. 16

41e JAARGANG

»En zijt daders des woords en niet alleen hoorders, uzelfen met valsche overlegging bedriegende.«
Jak. 1:22.

EEN NIEUW GESCHRIFT

Door Dr. Frederick J. Pack, van de Universiteit van Utah

Zijn voorvaderen

De geschiedenis der voorvaderen van den Roodhuid is een boeiende. Eeuwen voor Columbus' groote onderneming vertrokken zij van Jeruzalem naar de Nieuwe Wereld. Hun geschiedenis wordt weergegeven in een nieuw geschrift, hetwelk Dr. Pack in zijn toespraak behandelt.

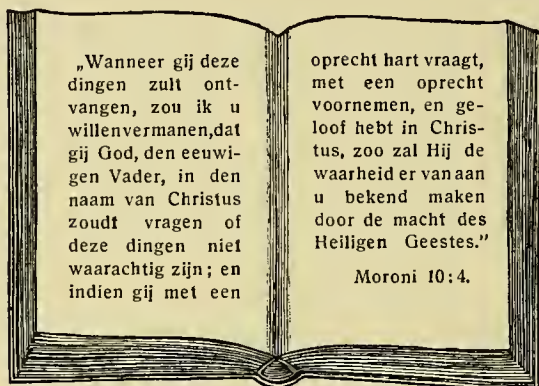
Dr. Pack, reeds vele jaren een schrijver en spreker omtrent Evangelie-onderwerpen, is een vooraanstaand geoloog. Als schrijver van verschillende boeken over geologie en Laterdaagsche leerstellingen, is hij lid van de Geologische Vereeniging van Londen, alsmede andere bekende wetenschappelijke groepen. Reeds bijna dertig jaar is hij professor aan de Universiteit van Utah. Waarlijk, Dr. Pack's schitterende, kernachtige verhandeling over het boeiende onderwerp van het Boek van Mormon komt van een geleerde, die weet, waarvan hij spreekt.

Het Boek van Mormon is van bijzonder groot belang in verband met de geschiedenis en leeringen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Inderdaad is het vestigen der Kerk nauw verbonden aan den oorsprong van het Boek.

Degenen mijner lezers, die bekend zijn met het leven van Joseph Smith, den Mormoonschen profeet, zullen zich herinneren, dat toen hij nog jong was, in zijn vijftiende jaar, hij een beroep deed op goddelijke leiding met betrekking tot het kiezen van een kerk, waarbij hij zich kon aansluiten. Als gevolg van dit gebed verschenen beiden, God de Eeuwige Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, aan dezen jeugdigen vrager en raadden hem aan, zich bij geen der bestaande kerken aan te sluiten, daaraan toevoegende, dat te zijner tijd het

Evangelie zou worden hersteld in zijn oorspronkelijke eenvoudigheid en volheid.

Drie jaar later werd Joseph Smith door een ander hemelsch wezen bezocht, dat zich voorstelde als Moroni, een vroegere profeet en bewaarder van verslagen, die ongeveer vierhonderd jaren na den dood van den Heiland op het Amerikaansche vasteland woonde. Moroni getuigde van de uitsterving van een machtig menschenras, wier voorouders verscheidene honderden jaren voor de geboorte van Christus vanuit de omgeving van Palestina naar

Amerika waren gekomen. Moroni deelde Joseph Smith mede, dat eenigen tijd later de verslagen van dit volk aan hem zouden worden toevertrouwd en dat door de inspiratie van den Geest van God hij in staat zou zijn, ze in de Engelsche taal over te zetten.

In overeenstemming met deze belofte werden ongeveer vier jaar later de verslagen, in den vorm van gouden platen, aan zijn bewaring toevertrouwd. Kort daarna werden ze door de gave en macht van God vertaald en kwamen van de pers onder den titel *Het Boek van Mormon*.

Het verslag van het *Boek van Mormon* verhaalt van drie groepen menschen, die de Oude Wereld verlieten en zich in Amerika vestigden, één ongeveer 2000 jaar voor Christus, en de andere groepen ongeveer 1400 jaar later. Het beschrijft de ontwikkeling van deze volkeren, totdat een er van door burgeroorlog wordt vernietigd. De andere twee vereenigden zich en verdeelden zich nadien in vreemde elkander bestrijdende partijen — de Nephieten en de Lamanieten. Moroni, de engel-profeet, die Joseph Smith bezocht, was het laatst overgebleven lid van het Nephietische ras. In de aderen van vele Amerikaansche Indianen van heden is Lamanietisch bloed aanwezig.

Ten grondslag aan dit algemeen verslag bevat het *Boek van Mormon* het verslag van God's handelingen met deze vroegere Amerikaansche volken. Het verhaalt van talrijke profeten, die onder hen opstonden en hun het Evangelie van Jezus Christus onderwezen. Het belangrijkste is wel, dat het de geschiedenis beschrijft van het bezoek van den Meester na Zijn kruisiging en opstanding op het oostelijk halfroond. Het vermeldt, dat Hij verscheidene dagen onder hen vertoefde, de waarheden van het

Evangelie onderwees en op gekozen mannen het gezag overdroeg, in Zijn naam te bedienen.

Het *Boek van Mormon* is derhalve een nieuw geschrift — de geschiedenis van God's handelingen met Zijn volk op het Amerikaansche vasteland — in vele opzichten gelijk aan het Oude en Nieuwe Testament, behalve dat de laatste te maken hebben met de Oude Wereld en het Boek van Mormon met de Nieuwe. De godsdienstige leerstellingen van deze twee geschriften zijn hoofdzakelijk gelijkloidend, behalve, dat in vele opzichten die van het Boek van Mormon minder duister en daardoor gemakkelijker te begrijpen zijn. Inderdaad is dit geheel en al te verwachten, aangezien de Bijbel talrijke vertalingen en herzieningen heeft ondergaan, terwijl het Boek van Mormon er slechts één heeft ondergaan en dit werd gedaan onder de directe inspiratie van den Geest van God.

Toen het Boek van Mormon in 1830 van de pers kwam, werd het door enkelen met onmiddellijken lof en door anderen met bespotting ontvangen.

Men kan veilig zeggen, dat practisch elke kritiek aan het adres van Joseph Smith werd geleid door de verzekering, dat engelenbezoek in moderne tijden onmogelijk is. Het schijnt echter haast niet mogelijk, dat belijdende geloovers in Christus dit standpunt zouden innemen, want de kern van het christendom zelf is gebaseerd op goddelijke openbaring. Het is zekerlijk niet onredelijker, dat engelen heden de aarde zouden bezoeken dan 2000 of 4000 jaar geleden.

Nagenoeg ontelbare bewijzen ondersteunen de beweringen van Joseph Smith. Bijvoorbeeld: Toen het vertalingswerk van het Boek van Mormon bijna voltooid was, maakte de Heere aan Joseph Smith bekend, dat er voor getuigen aangaande de waarheid van hetgeen hij verrichtte, moest worden gezorgd. Dienovereenkomstig gingen op een aangegeven tijdstip de profeet en drie anderen naar een boschrijke plaats nabij het huis van Peter Whitmer te Fayette in westelijk New York en vroegen den Heere om een bekendmaking van Zijn wil. De engel Moroni verscheen voor hen met de verslagen in zijn handen. Hij sloeg de bladen een voor een om en verzocht den getuigen, de daarop gegraveerde teekens te onderzoeken. Dit deden zij en teekenden daarna hiervoor een getuigenis, hetwelk sindsdien tegelijk met iedere copie van het Boek van Mormon wordt uitgegeven.

Welnu, een elk dezer drie getuigen — Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris — zijn daarna van den profeet Joseph Smith vervreemd; in feiten werden met zijn volle medewerking twee van hen van de Kerk afgesneden, en de derde onder censuur geplaatst. Zekerlijk zouden deze mannen, indien zij niet oprecht waren geweest in hun vroeger getuigenis, het hebben verloochend, doch zelfs tijdens de periode van scherpe onvriendelijkheid bleven zij trouw aan hetgeen zij hadden gezegd. Lang na den dood van

den profeet keerden twee der getuigen tot de Kerk terug, de derde niet. Tot den tijd van zijn dood verklaarde een elk der mannen plechtig, dat hun getuigenis aangaande het Boek van Mormon waar is.

Het buitengewoon korte tijdsbestek, gewijd aan het vertalen van het Boek van Mormon, is zeker niet van weinig belang in een poging, zijn aanspraken op goddelijken oorsprong te ondersteunen. Het is een zaak van historisch belang, dat het vertalingswerk belangrijk minder dan honderd dagen in beslag nam en daarbij gedurende dezelfde periode talrijke openbaringen werden ontvangen en ander werk werd verricht.

Het Boek van Mormon nu is een boek van ongeveer 300.000 woorden. Dit beteekent, dat Joseph Smith gemiddeld meer dan 3000 woorden per dag vertaalde, daarbij inbegrepen de Zondagen en talrijke andere dagen, gedurende welke hij zich niet aan het vertalingswerk wijdde. Een ieder mijner lezers, die bekend is met de taak van het gereed maken van geschriften ter publicatie, zal grif toegeven, dat de voorbereiding van 3000 woorden per dag over een periode van 100 dagen een ontzaglijke onderneming zou zijn, en toch is dit precies, wat Joseph Smith tot stand bracht.

Doch dit is niet alles. Men dient in gedachten te houden, dat Joseph Smith slechts 23 jaar was, zonder technische opleiding en geheel onbekend met het schrijven en gereedmaken van geschriften voor de pers, daar dit zijn eerste werk was.

Nu waag ik de bewering, dat indien iemand mijner lezers geloof, dat Joseph Smith zonder de hulp van goddelijke inspiratie het boek zelf in den aangegeven tijd schreef, ik zeg, indien er zoo iemand is, is hij niet bekend met den arbeid, welke het klaarmaken van geschriften voor publicatie met zich brengt en is hij onbekend met het Boek van Mormon en zijn boodschap.

Het Boek van Mormon is in geen enkel opzicht in tegenstrijd met de Amerikaansche oudheidkundige ontdekkingen van moderne tijden. Het plaatst practisch alle Amerikaansche voorhistorische beschaving precies daar, waar de moderne wetenschap ze heeft gevonden, namelijk in Midden-Amerika en Mexico, met schaarscher bevolkte streken zoover ten noorden als de Groote Meren. Zekerlijk zou Joseph Smith zonder goddelijke hulp niet in staat zijn geweest, de geografische ontwikkeling van een uitgestorven ras, vooral ten tijde, toen feitelijk niets van zelfs zijn bestaan bekend was, te schetsen.

Het Boek van Mormon is een verslag van God's handelingen met zeker volk, hetwelk van Azië naar Amerika kwam. Het bevat in eenvoudigheid en oorspronkelijke zuiverheid het Evangelie van Jezus Christus, den Verlosser der Wereld. In zijn laatste hoofdstuk geeft het God's positieve belofte, dat Hij de waarheid er van zal openbaren aan allen, die Hem met een ernstig verlangen zoeken.

„HET LICHT DER WAARHEID”

Door een koorlid

De reeds van te voren in *de Ster* aangekondigde en door velen met vreugde verbeide avond van den 5den Augustus was daar! Allen, die den laatsten tooneelavond van de O.O.V.-conferentie hadden bijgewoond, wisten dat hun weder iets bijzonders te wachten stond, en niemand is teleurgesteld.

Reeds lang voor den aanvang werd de zaal gevuld. Wie van de Heiligen, die de gelegenheid had, zou dezen herdenkingsavond ook willen missen. Uit alle plaatsen van het Rotterdamsche district zag men bekende en vriendelijke gezichten, doch niet alleen de leden van omliggende plaatsen waren opgekomen, doch velen hadden er nog een langere reis voor over, uit Amsterdam, Utrecht, ja zelfs uit Groningen. Het was een schare, welke met verlangend kloppend harte, als een kinderschare met St. Nicolaasavond, wachtte op hetgeen komen zoude. Een levende apostel van den waarachtigen God zou hen toespreken; de herstelling van het Evangelie en de oprichting der Nederlandsche Zending zou hun getoond worden in woord en beeld.

Reeds bij het zingen van het eerste lied voelde men, dat daar een menigte was, welke dankbaar medeleefde met de verheugende gebeurtenissen en toen het koor de schoone lofzang „Gospel Restoration” ten gehoor bracht, waarin de schepper van deze zang op zoo'n treffende wijze weergeeft, dat de duisternis van de eeuw van dwaling verbroken werd door het stralend licht van het teruggebrachte Evangelie, was het fundament gelegd voor de gedachte om te verwijlen in den glorieuzen tijd, toen aan den profeet Joseph Smith het Evangelie werd geopenbaard.

Nadat de zendingspresident T. Edgar Lyon op eenvoudige en duidelijke wijze vervolgens een uiteenzetting van het schouwspel had gegeven, zette een orkest een schoon prelude in. Onder ademlooze stilte gingen de gordijnen open en ontwaarde men een in donker gehuld tooneel, waarop aan het einde van de prelude een toorts werd ontstoken, terwijl een plechtige stem verkondigde, dat het licht der Waarheid gekomen was en al het goede bracht. Direct daarna zong een kwartet: „O, zeg was is waarheid”. Toen de laatste tonen waren vergaan, gaf op het tooneel een lezer een uiteenzetting van de verschillende bedelingen, welke God geschonken had.

Deze plechtige figuur verliet het tooneel en een ander tafereel ontrolde zich voor ons oog. Twee christenen uit de 2de eeuw onderhielden zich over den toestand in die dagen en de eenvoudige oude christen was niet in staat zijn jongeren broeder van den afval der kerk te overtuigen. Reeds bij deze eerste figuren trof ons de juiste grimace en kleeding, waardoor deze personen zoo natuurgetrouw beelden uit het verleden voor ons deden leven.

Wanneer de oude ontmoedigd vertrekt, zien we dat de toorts

nog maar een flauw licht verspreidt en het koor zingt: „Heel de wereld ligt in duister”. De lezer geeft de profetische woorden waarin deze dingen voorspeld werden en de toorts gaat geheel uit.

Dan ontwaren wij „Moeder Aarde” als gebroken, zoekende naar licht en zie: een lichtende figuur, een Engel, verschijnt en brengt de blijde boodschap dat het licht zal wederkeeren en terwijl hij de voor ons bekende woorden spreekt uit Jacobus V, ontwaren wij een schoon tableau achter op het tooneel en wel den jongen Joseph Smith, die zijn eerste gebed opzendt. Ontroerend klinken de woorden, begeleid door zachte pianotonen, van het gedicht „Joseph Smith's eerste gebed”.

Met een bewonderenswaardige accuratesse volgen de tableaux elkander op, geschiedenis leeft voor ons! Met evenveel nauwkeurigheid sluiten de zang en muziek zich aan bij de beelden en nadat Joseph Smith de platen ontvangen heeft uit de handen van den Engel Moroni en hij te zamen met Oliver Cowdery gewijd is tot het Priesterschap, was de toorts weer ontstoken.

Bij de volgende tableaux bevinden we ons in Holland — 75 jaren geleden —; daar kwamen de eerste zendelingen aan. Ons mooie Holland kwam zoekende op en de twee ouderlingen verkondigden het begin van een stralenden morgen.

We beleven mede de organisatie van de eerste gemeente in ons land, en dan volgt een droef doch schoon oogenblik — een grafmonument van twee in ons land begraven zendelingen staat als gewijd voor ons en we herinneren de arme moeder, die haar aan God gegeven kind op deze aarde niet meer kon bereiken.

Doch andere beelden vragen onze aandacht: daar staan reeds emigranten klaar, om zich in te schepen naar Zion.

Zij, die vele jaren lid van Christus' Kerk zijn, kennen de gevoelens, die deze menschen bezielde. Alle figuren waren zoo expressief, dat zelfs van hen, die met den rug naar de zaal gekeerd waren, invloed uitging.

Velen zijn er wellicht geweest, wien de golf van verlangen om op te trekken naar de Tempels weer doorstroomde. Deze golf

werd nog sterker toen de ouderling nog meer aan Holland toonde, en wij de figuren zagen, welke waardevolle onderdeelen van Christus' Kerk vertegenwoordigden. Vooral het Priesterschap gaf ongewijden een machtige reine bekering.

Onze heilige aandacht werd daarna geheel gevraagd voor het schitterend slottableau. Daar was een tempel verzezen en de treden, welke er henenvoerden, stelden voor de eerste beginselen : geloof, bekeering, doop en gave des Heiligen Geestes.

Het fundament was : het Priesterschap ; de pilaren : de organisaties en het dak : zaligheid en verhooging.

Ons geliefde Holland besteed aan de hand van den ouderling, onder het uitspreken van geheiligde woorden, de trappen en wanneer zij neerknielden bij de ontstoken toorts, maakte zich maar één verlangen van de oprechte Heiligen meester en wel, om voor altijd in Geest en Waarheid mede te mogen knielen voor Gods wonderbaar werk.

Nog nimmer klonken de woorden van het laatste koorlied zoo enthousiast als nu : „Ga voorwaarts in zegepraal”, en wij weten, dat de woorden van onzen zendingspresident, welke hij den laatsten tijd meermalen heeft doen weerklinken, waarheid zijn : „dat niets

ons in den weg staat om in zegepraal voort te gaan, dat Holland een glorieuzen tijd tegemoet kan gaan", mits wij gevoelens, als dezen avond in ons opgewekt, levendig houden en vruchtdragend gebruiken.

De avond was reeds ver verstreken en tot veler spijt restte President Merrill niet veel tijd om tot ons te spreken, doch wat hij naar voren bracht was van blijvende waarde, want de gevoelens en de persoonlijkheid, die hij legde in zijn groote getuigenis van Gods woord, deed ons ervaren, dat hij waarlijk een man Gods is.

Hij was in staat de Bijbelwoorden letterlijk te gebruiken om de vragen, die rondwaarden, te beantwoorden.

„Gods geest brandt in 't harte" zong de verzamelde schare tot slot en dit was waarheid. Eén gevoelens kon ons alleen overstemmen, dat van dankbaarheid tot Hem, die Zijn Evangelie zoo rijk en schoon heeft gemaakt, die zoovele gaven heeft geschonken welke de wereld vreugdevol doen zijn en mede dankbaarheid aan hen, die de gaven zoo ten volle in Zijn Dienst gebruiken en anderen in staat stellen te genieten.

Deze groote herdenkingsavond was een zeer geslaagde en zal zeker nog lang als een mooie herinnering zijn voor hen, die het voorrecht hadden dezen bij te wonen.

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR SEPTEMBER 1936

6 September. De machten en zegeningen van het Priesterschap en de wijze van het uitoefenen van gezag. *Leer en Verbonden* Afd. 121 : 33-46.

13 September. Verdere behandeling van het onderwerp voor 6 September.

20 September. „De waarde der zielen." *De Ster*, 39e Jaargang, blz. 177, (*De Ster* van 15 Juni 1934).

27 September. „Gemeentehuisbezoek". *Gemeente-Toezicht*, Hoofdstuk VI, blz. 28-29.

JUBILEUM-NUMMERS VAN DE STER VERKRIJGBAAR

Op het zendingskantoor zijn nog een aantal jubileumnummers van *De Ster van Nederland* verkrijgbaar. Indien iemand nog een extra nummer van deze speciale uitgave van *De Ster* wenscht te ontvangen, kan hij zijn bestelling, begeleid van een girostorting, aan het zendingskantoor inzenden. De prijs is 15 cent per stuk.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCH HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistentente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Het bezoek van President Joseph F. Merrill aan Nederland

De viering van het 75-jarig bestaan der Nederlandsche Zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is voor de Kerkleden in ons Holland een onvergetelijke tijd geworden. Op den 5en Augustus j.l., den dag, waarop voor 75 jaar de eerste boodschappers der Waarheid voet op Neerlands bodem zetten, werd des avonds om 8 uur op voortreffelijke wijze het schouwspel „Het Licht der Waarheid” opgevoerd. Omtrent het verloop van dezen herdenkingsavond laten wij gaarne elders in dit nummer een der aanwezigen aan het woord. Ongeveer 750 personen hebben dien avond des Heeren rijksten zegen aan Zijn kinderen kunnen gevoelen en beleven. De raadgevingen van Pres. J. F. Merrill waren een waardig slot van dit samenzijn en deden de Heiligen vaster dan ooit besluiten, „voort te gaan in het werk van den Heer”.

Donderdag 6 Augustus 8 uur n.m. heeft in een druk bezochte vergadering Pres. Merrill te Utrecht het woord gevoerd, terwijl Vrijdagavond d.a.v. te Groningen zeer veel leden en vrienden uit zijn opbouwende woorden en vermaningen leering mochten trekken.

De Overmaassche Zondagsschool mocht zich Zondagmorgen, 9 Augustus j.l., verheugen in de aanwezigheid van Pres. Merrill, alwaar hij klein en groot heeft toegesproken, terwijl de Zondagsschoolleden van Rotterdam juist voor het einde der Zondagsschool van hem mochten hooren. Hij prees den omvang der beide Zondagsscholen en vermaande tot meerdere activiteit in de door God gegeven organisaties in de Kerk en een steeds paraat zijn, wanneer een oproep tot het waarnemen van functies in die organisaties tot ons zou komen. De volwassenen dienen immer kinderen tot voorbeeld te stellen. Kinderen veinzen niet en hebben niet die verkeerde karaktertrekken, welke de grooteren zoo menigmaal in hun vooruitgang belemmeren.

Om half drie dien middag werd te Den Haag een openbare vergadering gehouden, alwaar Pres. Merrill de woordvoerder was, terwijl des avonds 6 uur zijn bezoek de gemeente te Amsterdam gold.

Dank zij de zoo doeltreffende verspreiding van de aankondigingen dezer vergaderingen, waren zeer veel leden en ook vrienden opgekomen, om dezen godsman te hooren, terwijl de vergaderingen door zoowel solo- als koorzang werden opgeluisterd.

Tot ons genoegen mochten wij over deze bijeenkomsten in verschillende couranten gunstige verslagen aantreffen.

Maandagavond d.a.v. om 8 uur ontvingen in een speciaal daartoe belegde vergadering de gemeentepresidentschappen alsmede de Hoofdbesturen der hulporganisaties in de Zending raadgevingen en instructies van President Merrill en President Lyon.

In het volgend nummer van *De Ster* zullen uittreksels uit de toespraken van onzen geëerden gast worden opgenomen, terwijl de in laatstgenoemde vergadering behandelde punten in een afzonderlijk schrijven van Pres. T. E. Lyon nog eens nadrukkelijk zullen worden onderstreept.

De herdenking behoort weer tot het verleden, zal men zeggen, doch geenszins . . . „Bent U dankbaar, dat de zendelingen naar Uw land kwamen?“ vroeg Pres. Merrill ons dien gedenkwaardigen Woensdagavond en allen antwoordden in gedachten met een hartgrondig „ja“. Waren het dankbaarheidsgevoelens, welke slechts door het indrukwekkende van den avond opwelden? Neen immers! Onze bevestiging kwam voort uit het geluk en de vreugde, welke het bezitten van een getuigenis van Gods werk ons heeft geschonken. Doch zal onze vreugde volmaakt zijn met de gedachte, dat nog zoovele oprechte zielen dit alles in hun leven moeten ontberen? Indien wij overtuigd zijn van het tegendeel, laat ons dan ons vaste voornemen, tijdens de vreugdevolle viering genomen, gestand doen en ons leven anderen tot voorbeeld stellen.

„Laat ons dan dankbaar strijden,

Gehoorzaam aan Zijn woord;

Laat ons elkander steunen

Door daad, gebed en woord.

R.

»GELIJK WIJ VERGEVEN«

Wij dienen geen rekening aan te houden van beledigingen en vergevingen en de tijd dient nimmer te komen, dat wij zullen zeggen, iemand niet meer te kunnen vergeven. Wanneer wij lijden onder onrecht, ons door een ander aangedaan en wanneer ons gevoel van wrok in ons oplaait, dienen wij te gedenken, dat het onrecht, dat wij God hebben aangedaan, oneindig grooter is en dat Hij ons in Zijn liefde vergiffenis schenkt. Moeten ook wij dan niet gewillig zijn, anderen hun kleine verkeerdheden tegenover ons te vergeven? Daarom laschte onze Heere in het gebed, hetwelk Hij Zijn discipelen onderwees, de woorden in: „Vergeef ons onze schulden, gelijk wij vergeven....“ Hij wil, dat wij immer in gedachten zullen houden, dat wijzelfen vergeving behoeven en dat wij, willen wij gelijk aan Hem worden, moeten vergeven, zooals Hij vergeeft.

Dr. John R. Miller.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieeerklas)

Voor 1en en 2en Zondag in September 1936.

(Vervolg)

HOOFDSTUK XIX.

De zuurdeesem

„Eene andere gelijkenis sprak Hij tot hen, zeggende: Het koninkrijk der hemelen is gelijk eenen zuurdeesem, welken eene vrouw nam en verborg in drie maten meels, totdat het geheel gezuurd was”.¹⁾

Tusschen deze gelijkenis en de voorgaande zijn zeer gemakkelijk punten van overeenkomst en verschil te onderscheiden. In een elk worden de onafscheidelijk aan elkaar verbonden levenskracht en bekwaamheid tot ontwikkelen, welke het koninkrijk van God zoo werkelijk kenmerken, tot voorbeeld gesteld. Het mosterdzaad typeert echter het effect van levensgroei door het vereenigen van de waardevolle substantie van buitenaf, terwijl de zuurdeesem of gist zijn invloed uitwendig verspreidt door de massa anders stug en klefferig deeg. Een elk dezer processen wijst op een middel, waardoor de Geest der Waarheid werkzaam wordt gemaakt. Gist is niet minder een waarlijk levend organisme dan een mosterdzaad. Wanneer de microscopische gistplant zich ontwikkelt en in het deeg vermenigvuldigt, doortrekken myriaden levende cellen de massa en ieder gedeelte gezuurd deeg is in staat, op dezelfde wijze op een ander baksel goed bereid meel in te werken. Het zuurdeesemproces of het „doen rijzen” van het deeg door het gisten van den zuurdeesem in de massa is langzaam en bovendien rustig en oogenschijnlijk even geheimzinnig als dat van het geplante zaad, hetwelk zonder des zaaiers verdere aandacht of belangstelling groeit.²⁾

De verborgen schat

„Wederom is het koninkrijk der hemelen gelijk aan een schat, in den akker verborgen, welken een mensch gevonden hebbende, verborg dien, en van blijdschap over denzelfen, gaat hij heen en verkoopt al wat hij heeft en koopt dien akker”.³⁾ Deze en de twee daaropvolgende gelijkenissen worden slechts door Mattheus weergegeven; en de plaats, welke hun in zijn verslag zijn aangewezen, duidt aan, dat ze uitsluitend tot de discipelen werden gesproken in het huis, nadat de schare was vertrokken. Het zoeken naar schatten is immer boeiend. Voorvallen omtrent het vinden van verborgen schatten waren ten tijde, waarover wij spreken,

¹⁾ Matth. 13: 33; vergelijk Luk. 13: 20, 21.

²⁾ Zie *De Ster* van 1 Aug. '36; aantekening 7.

³⁾ Matth. 13: 44.

niet ongewoon, daar het aldus verbergen van schatten gebruikelijk was bij een volk, hetwelk was blootgesteld aan plunderingen door bandieten en vijandelijke invallen. Merk wel op, dat de gelukkige en verblijde man den schat waarschijnlijk meer bij toeval vindt dan als gevolg van een ijverig zoeken. Hij verkocht vrijelijk al hetgeen hij bezat om den aankoop van het veld mogelijk te maken. De verborgen schat is het koninkrijk der hemelen; wanneer een man dat vindt, dient hij bereid te zijn alhetgeen hij heeft op te offeren, indien hij door zulks te doen, het zal kunnen bezitten. Zijn vreugde over de nieuwe aanwinst zal grenzeloos zijn en indien hij maar een waardig houder blijft, zullen de rijkdommen er van tot over het graf de zijne wezen. ¹⁾

Casuïsten hebben met betrekking tot des mans wijze van handelen in de geschiedenis de eigendoms kwestie opgeworpen, aangezien hij het feit van ontdekking voor den eigenaar van het veld verzwegen hield, aan wien de schat, volgens hun zeggen, rechtmatig behoorde. Welke meening men aangaande de handeling van den man moge hebben, zijn daad was niet onwettig, daar er een uitdrukkelijke bepaling in de Joodsche wet was, dat de kooper van een land de wettige eigenaar van alles, wat de grond bevatte, werd. ²⁾ Zeer zeker zou Jezus geen oneerlijke handeling roemen; en indien de geschiedenis niet tot in iedere bijzonderheid waarschijnlijk was geweest, zou haar doeltreffendheid als gelijkenis verloren zijn gegaan. De Meester leerde met dit voorbeeld, dat wanneer de schat van het koninkrijk eenmaal wordt gevonden, de vinder geen tijd moet verliezen of terug moet deinzen voor eenige opoffering, welke het verzekeren van zijn aanspraak er op noodzakelijk zou maken.

De paarl van groote waarde

„Wederom is het koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schoone parelen zoekt; dewelke, hebbende eene parel van groote waarde gevonden, ging heen en verkocht al wat hij had en kocht die.” ³⁾

Paarlen hebben onder de kleinooden immer een groote plaats ingenomen en lang tevoren en inderdaad zelfs sinds den tijd van Christus hebben paarlenkooplieden zich beijverd in het zoeken naar de grootste en rijkste, welke te verkrijgen zijn. In tegenstelling met den man in de laatste gelijkenis, die met weinig of geen zoeken een verborgen schat vond, wijdde de koopman in deze geschiedenis zijn geheele energie aan het zoeken van goede paarlen, terwijl het vinden en zich verzekeren er van zijn werk uitmaakte. Wanneer hij ten laatste de paarl, welke alle andere overtrof, heeft gekregen, ofschoon ze, zooals vanzelf spreekt, zeer duur was, ver-

¹⁾ Vergelijk Matth. 6:19, 20.

²⁾ Aanteekening 8.

³⁾ Matth. 13:45, 46.

kocht hij gewillig al zijn andere kleinooden; hij offerde zelfs „al wat hij had” — edelgesteenten en andere bezittingen — en kocht de paarl van groote waarde. Waarheidszoekers mogen veel goeds en wenschelijks verkrijgen en toch niet de grootste waarheid van alle, de waarheid, welke hen zal zalig maken, vinden. Toch zullen zij, indien zij volhardend en met een juist oogmerk zoeken en indien zij waarlijk zoeken naar paarlen en niet naar imitatie, vinden. De menschen, die door zoeken en nog eens zoeken de waarheden van het koninkrijk der hemelen ontdekken, zullen vele hunner geliefde tradities moeten opgeven, en zelfs hun theorieën van onvolmaakte filosofie en „de valschelijk genaamde wetenschap”,¹⁾ willen zij zich in het bezit stellen van de paarl van groote waarde. Merk wel op, dat in deze gelijkenis evenals in die van den verborgen schat, de prijs voor het bezit er van iemands alles is. Niemand kan een ingezetene van het koninkrijk worden door slechts gedeeltelijke overgave van zijn vroegere afhankelijkheid; hij moet van al wat het koninkrijk vreemd is, afstand doen, of hij zal nimmer daarin geteld kunnen worden. Indien hij gewillig alhetgeen hij heeft, opoffert, zal hij datgene vinden, waaraan hij genoeg heeft. De kosten van den verborgen schat, en van de paarl zijn niet een vastgesteld bedrag, voor allen gelijk; ze zijn alles, wat iemand heeft. Zelfs de armste kan in het eeuwig bezit er van komen; zij alles is een toereikende koopprijs.

Het Evangelienet.

„Wederom is het koninkrijk der hemelen gelijk aan een net, geworpen in de zee, en dat allerlei soorten van visschen samenbrengt; hetwelk, wanneer het vol geworden is, de visschers aan den oever optrekken, en nederzittende, lezen het goede uit in hunne vaten, maar het kwade werpen zij weg. Alzoo zal het in de vol-einding der eeuwen wezen; de engelen zullen uitgaan en de boozen uit het midden der rechtvaardigen afscheiden.”²⁾

Menschen van velerlei meeningen, goede en slechte menschen, alle nationaliteiten en rassen komen met het Evangelie des koninkrijks in aanraking. De „visschers der menschen”³⁾ zijn bedreven, actief en begrijpelijk in hun vangst. Het sorteeren heeft plaats, nadat het net aan wal is gebracht; en gelijk de visscher iedere slechte visch versmaadt en de goede behoudt, evenzoo zullen de engelen doen, die op het bevel van den Zoon des Menschen de rechtvaardigen en goddeloozen scheiden, de eene soort tot het eeuwige leven bewaren en de anderen tot verwoesting overgeven. Onverstandige pogingen, om de toepassing van de gelijkenis tot verder dan des Makers bedoeling te doen strekken, hebben geleid tot de critiek, dat of de visch goed is of slecht, zij toch moet

¹⁾ I Tim. 6: 20.

²⁾ Matth. 13: 47-50.

³⁾ Matth. 4: 19; Mark. 1: 17; Luk. 5: 10.

sterven. De goeden sterven echter tot dienstbaarheid, de slechten alleen om te worden weggeworpen. Ofschoon alle menschen sterven, sterven zij niet allen gelijk; sommigen gaan tot hun rust in en zullen in de opstanding der rechtvaardigen voortkomen; anderen gaan in in een toestand van verdriet en verontrusten zich door groote angst en wachten met vrees de opstanding der goddeloozen.¹⁾ Overeenkomst van toepassing in deze gelijkenis en die van het onkruid is te vinden in den nadruk, welke wordt gelegd op de daadwerkelijke scheiding van de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen en op het verschrikkelijke lot van hen, die de slachtoffers tot veroordeeling zijn. Een verdere overeenkomst wordt gevonden in het uitstellen van het oordeel tot „het einde der wereld”, onder welke uitdrukking wij de voltooiing van het werk des Verlossers mogen verstaan, volgend op het Duizendjarig Rijk en de laatste opstanding van allen, die op aarde een bestaan hebben gehad.

Nadat Jezus deze de laatste van de serie gelijkenissen, zooals in het dertiende hoofdstuk van Mattheus opgeteekend, had gegeven, vroeg Hij den discipelen: „Hebt gij dit alles verstaan?” Zij antwoordden: „Ja, Heere”. Hij drukte hun op het hart dat zij, zooals goed onderlegde leeraars, bereid moesten zijn, beide, oude en nieuwe waarheidsschatten voor de stichting der wereld uit het schathuis hunner zielen voort te brengen.²⁾

Aanteekeningen

7. Het symbolisme van den zuurdeesem. — In de gelijkenis wordt het koninkrijk der hemelen vergeleken met zuurdeesem. Op andere schriftuurplaatsen wordt de zuurdeesem figuurlijk aangeduid als vertegenwoordiging van het kwade, zooals „de zuurdeesem der Farizeë en Sadduceë” (Matth. 16:6, zie eveneens Luk. 12:1), „de zuurdeesem van Herodes” (Mark. 8:15). Deze voorbeelden en andere (1 Kor. 5:7, 8) duiden den besmettelijken invloed van het kwade aan. In het voorval van de vrouw, die den zuurdeesem voor het gewone proces van broodbakken gebruikt, wordt de zich verspreidende, doordringende, en groote uitwerking der waarheid door den zuurdeesem voorgesteld. Hetzelfde kan in verschillende opzichten zeer juist worden toegepast, om in het eene voorbeeld het goede en in een ander het kwade voor te stellen.

8. De schat, die aan den vinder behoort. — Aangaande de rechtvaardiging van den man, die in één anders veld een schat verborgen vond en dan het feit zijner ontdekking verzweeg en het veld kocht, opdat hij den schat mocht bezitten, zegt Edersheim (I, blz. 595-6): „Met betrekking tot de moraliteit van zulk een handeling heeft zich een moeilijkheid voorgedaan. In antwoord hierop merke men wel op, dat het tenminste geheel in overeenstemming met de Joodsche wet was. Indien een man een schat gevonden had in den vorm van verloren geldstukken onder het koren, zou deze zekerlijk de zijne zijn, indien hij het koren kocht. Indien hij hem op den grond had gevonden of in de aarde, zou hij eveneens zekerlijk aan hem behooren, indien hij aanspraak kon maken op het eigendomsrecht der aarde en ook zelfs al was het

¹⁾ Joh. 5:29; zie eveneens *Boek van Mormon*. Alma 40:11-14, en des schrijvers *Artikelen des Geloofs*, XXI:24-39.

²⁾ Matth. 13:51, 52.

veld niet van hem, tenzij anderen hun recht er op konden bewijzen. De wet ging zoo ver, zelfs den kooper van vruchten iets toe te kennen, dat tusschen de vruchten gevonden was. Dit zal voldoende zijn om een kwestie omtrent een kleinigheid te rechtvaardigen, waarop men in elk geval in een door een gelijkenis gegeven geschiedenis niet al te zeer moet ingaan."

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ingezegend

Op 10 Mei j.l. werden door Oud. Henry Visser Marie en Paulus Barends ingezegend en door Oud. Owen D. Clegg Anna Barends, allen kinderen van Albertus H. Barends en Anna H. Barends-geb. Kuipers van de Haarlemsche gemeente.

Oud. John van Drimmelen zegende op 5 April j.l. Abraham Andries Mekes, terwijl door Br. A. van Buuren Johannes Mekes werd ingezegend, kinderen van Cornelis Mekes en Adriaantje Jannetje Mekes-geb. v. d. Zwaan der Overmaassche gemeente.

Te Amsterdam werden op 5 Juli j.l. ingezegend: door Oud. L. R. de Korver, Aukje, door Br. W. N. Smits, Gouke en door Oud. John Landward, Grietje Jasper, allen kinderen van Ganke Jasper en Helena Jasper-geb. van Zandvoort.

Op 5 Juli j.l. werd door Pres. T. E. Lyon te Overmaas ingezegend Maarten Antonij van Blankenstein, zoontje van Steven Blankenstein en Elizabeth Maria Blankenstein-geb. Schouten.

Geboren

Vanuit Soerabaja, Ned. O. Indië bereikte ons het bericht, dat op 21 Juni j.l. aldaar Br. Pieter Vlam en Zr. H. Vlam-geb. Geijsler werden verblijd met de geboorte van een dochter. De kleine werd door haar vader gezegend en ontving den naam Vera Hanna Melanie Vlam.

Gehuwd

Op 5 Augustus j.l. zijn Br. Pieter H. Dirkmaat der Utrechtsche gemeente en Zr. Pleuntje Hoogstad van Overmaas in het huwelijk getreden. Door Pres. T. E. Lyon werd in een speciale bijeenkomst, denzelfden dag in de vergaderzaal der Rotterdamsche gemeente gehouden, over dit huwelijk een zegen uitgesproken. Pres. Joseph F. Merrill, lid van den Raad der Twaalven, eveneens bij deze plechtigheid tegenwoordig, sprak de vergaderden toe.

Wij wenschen het jonge paar succes en geluk op hun verderen levensweg, alsmede het bijzijn van des Heeren Geest.

Ouderling Landward weder in Holland

In *De Ster* van 15 Juli j.l. werd het ontslag aangekondigd van Oud. John M. C. Landward alsmede het feit, dat hij Holland voor zijn thuisreis had verlaten. Terwijl in Italië op reis, werd hij door een vreemdsoortige ziekte aangetast (een soort meningitis), zoodat hij een drietal weken in een ziekenhuis in Rome werd verpleegd. Op 9 Augustus j.l. is hij wederom in Holland aangekomen en zal hier verscheidene weken moeten blijven, alvorens hij zoover hersteld zal zijn, dat hij weder zijn reis naar huis zal kunnen aanvangen.

Lezing met lichtbeelden

Op Zondagmorgen 26 Juli j.l. werd te Overmaas voor de Zondagschoolleden een lezing met lichtbeelden gegeven over het strijden en arbeiden der Mormoonsche Pioniers. Met belangstelling werd deze lezing door de aanwezigen gevolgd, waaruit voor allen veel tot leering was op te steken.

Gemeentebestuur te Amsterdam gereorganiseerd

Op 12 Juli j.l., werd het gemeentebestuur van Amsterdam t.w. Br. Eege Ylst, president, Br. W. N. Smits, 2e raadgever en Br. J. Overdiek, secretaris met een hartelijk woord van dank voor de wijze, waarop het zijn plichten in die gemeente had vervuld, door Pres. T. E. Lyon ontslagen.

Als leden van het nieuwe bestuur werden den leden ter ondersteuning voorgedragen Br. Willem Nicolaas Smits als president, Br. Johan Wilhelm Peter Hamel als 1e raadgever, Br. Jacob Greeff als 2e raadgever en Br. Johannes Overdiek als waarn. secretaris.

Overleden

Op het Zendingskantoor werd vanuit Amerika het bericht ontvangen, dat Maandag, 10 Augustus j.l., op 74-jarigen leeftijd overleed broeder A. W. Ossmen, vader van Oud. L. R. Ossmen, thans als districts-president te Groningen werkzaam. Onze gevoelens van medeleven gaan naar hem uit in het heengaan van zijn vader, doch wij weten, dat de kennis aangaande een zeker wederzien zijn troost is.

GOD'S STEM

God spreekt tot mij door 't ruischen van de wind,
En door de oogen van een lachend kind,
En door een leeuwrik, die met zangerucht
Juichend omhoog schiet in de zomerlucht.

Het is wel goed, zoo naar zijn stem te luistren,
En stamelend zijn woorden na te fluistren,
En stil te blijven, tot de tijdelijkheid
Onmerkbaar in het eeuwige verglijdt.

J. K.

INHOUD

Een nieuw geschrift	265		Het bezoek van President Joseph F. Merrill aan Nederland	273
»Het licht der waarheid«	269		»Gelijk wij vergeven«	274
Priesterschapslessen September	272		Jezus de Christus	275
Jubileum-nummers van de Ster verkrijgbaar	272		Gebeurtenissen in de Zending	279
Van de Redactie :			God's stem	280

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f 3.—, Buitenland f 3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.